

LA VEU DEL POBLE

PÀTRIA --- LLIBERTAT --- DEMOCRÀCIA --- OBRERISME

Dels treballs publicats en seran responsables els seus autors.
:: No's tornen els originals ::

Setmanari d'Esquerra Catalana
SURT ELS DIJOUS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Tallers, 79, Entressol, 1.^a
(Tocant a la Plaça de la Universitat)

¿Es pot ésser home d'esquerra i monàrquic?

Resolta i decididament: no.
Avui en dia corre per desgràcia una opinió (per això viuen com viuen les esquerres) segons la qual la forma de govern és completament secundària. Ordinàriament els mateixos accidentalistes en quant a forma de govern són partidaris també de distingir l'esfera política de l'esfera social; es a dir, tota qüestió justa, però que representa valentia, sacrifici i tal volta dolor, miren de no tractar-la, baix el pretext (amb la qual cosa prostitueixen l'ideal) de què no és essencial per a la vida del país.

Avui en dia, diuen, en el fons tothom ho es de republicà: però ningú ho agafa tant de bona lè que estigui disposat a combatre la monarquia. Voleu major contrarietat? Si realment es veritat que tota persona de pensament una mica clar veu que lògicament la forma de govern deu ésser la republicana; si realment així pensen per dintre la majoria dels espanyols, a títol de què han de tenir la timidesa de no proclamar-ho i l'espantosa covardia de resignar-se a sofrir una monarquia? Si és veritat que avui dintre de les consciències hi ha més republicanisme que monarquisme, quin concepte formaran els estrangers del nostre civisme?

Un temperament veritablement esquerrà aima les causes justes sens reparar en les dificultats materials que degut al «statu quo» present, els organismes monopolitzadors de la força social representen. Un temperament veritablement esquerrà deu proclamar amb tota claredat i valentia que la forma republicana és la més racional pel règim democràtic i lliberal d'un poble, i que no és cap raó per a què no s'implanti el que avui la monarquia vagi apadrinada per la força material i la república sols per sentiments generosos i altruistes. Un temperament veritablement esquerrà vol el govern del poble pel poble, i no que els homes que porten les brides del poder executiu siguin nomenats per una família. L'herència en tot cas pot tolerar-se en dret privat; en dret públic el mèrit i la valor intrínseca han d'arrecorlar-la. Un temperament veritablement esquerrà vol que el seu poble avenci democràticament dintre el ritme general amb els altres pobles, i per tant deu tindre present que Alemanya, Rússia i Àustria ja son republicanes.

Però tota opinió, encara que sigui equivocada, sempre té una causa que

l'ha infantat; i moltes voltes si la primera es dolenta, la segona és molt racional i humana. Això és lo que ha passat amb aquella opinió «d'aigua amb bolado» de què abans hem fet menció.

El que se sigui republicà fervent no vol pas dir que es tingui de seguir el camí que han seguit fins ara els partits espanyols partidaris d'un règim de republicanisme. Els partits republicans vells no han fet més que cridar en contra del règim monàrquic i anunciar que ha *llegado la hora de la revolución*. Es a dir només han fet dos tasques purament negatives i que en tot cas sols poden admetres com a excepció; mai com a sistema. Per això, com que no han fet obra positiva, no han creat absolutament res; i com que no tenien cap programa governamental dintre la ideologia esquerrana, el poble, no creien en el seu govern, per dintre seu s'ha dit amb aquell sentit comú que sempre el caracteritza: «República, sempre, però al costat d'aquests republicans d'avui en dia, mai!»

Inclús, mentre hi hagi el règim de monarquia, un partit republicà té moltíssima feina a fer. Assenyalant ben bé les coses que són del règim i les coses que són de la nació, pot intervenir amb molta intensitat en aquestes últimes, intervenint en el govern dels Ajuntaments, base de la prosperitat d'un país, en el govern de les comarques i en la tasca legislativa general, i obligant a que el poder executiu monàrquic tingui d'executar lleis essencialment republicanes, sempre, però, proclamant la veritat irrenunciable de què el règim de la monarquia deu deixar-se substituir per el règim més racional i perfecte de república, i treballant per aquesta evolució.

Això impossibilita ocupar els alts sitials de govern? Evidentement. Però com que no deuen escalar-se aquests per l'ambició, sinó per la realització dels ideal d'esquerra, és indiferent: car aquests, tampoc podrien realitzar-se tenint de fer jurament a una institució que ells consideren incompatible amb els avenços de la democràcia.

Tot home que no es digui francament republicà i no sigui alhora declaradament nacionalista, no el considerarem d'esquerra. Certament que poden haver-hi homes republicans que no siguin d'esquerra: però no poden haver-hi homes d'esquerra que no siguin republicans.

Les hores tràgiques

No soc «patriotero». Soc català; i com català que soc, dedico totes les meves energies en procurar la llibertat dels homes i dels pobles s'escampi arreu de la terra.

No em guia altre sentiment, en agafar la ploma que el que em dicta la consciència: un ver amor a l'humanitat. Per això soc nacionalista.

Un enèrgic clam ha nascut del més pregon de l'ànima, que ha fet somoure tots els pits i ha fet bategar tots els cors dels naturals d'aquesta dissortada nació espanyola. Es aquest clam per la lliberació dels presoners, per a quins l'opinió ha aixecat la seva veu. Per al rescat d'aquels pobres infelïços, que encara resten sota el jou dels moros. Quatre milions de pessetes se diu que se'n demanen. Però el què més interessa saber al poble, és si mitjançant l'entrega d'aquesta respectable quantitat, se satisfarà a tantes famílies qual dolorós pensament de les hores tràgiques destroua llurs entranyes.

El poble té fixada tota la seva atenció; i per lo tant es fa seus els precis pietosos que surten dels barbotegadors llavis de les venerables mares, els singlots plorosos dels germans i germanes, les tribulacions de les joves esposes, algunes de les quals quan petonegen sos infantets ho fan tot pregant per una millor situació, del seu pare tan desdixat.

Tots els elements sans de l'opinió, demanaran sempre que siguin rescatats tots en general; que no predominin graus, distincions ni gerarquies, perquè tant s'ho mereix el que per la seva carrera te el deure d'afrontar els perills

de la batalla com el senzill soldat qui, forçosament ha hagut d'anar a posar la seva vida a contribució, arrencat violentament del dolç escalf de sa llar.

Tots sofreixen per un igual, les amargures i les tortures del captiveri.

L'ambient que es respira vingut d'aquest gran cementiri de la joventut espanyola, és irrespirable. Si no és previsor aquell qui té l'obligació d'oxygenar-lo, si s'ho mira amb indiferència, la complicació de nous factors de totes les forces socials podrien carregar més l'atmosfera, abarcant per complet els efectes que es fan sentir quan el poble s'ha cregut despreciat en sos nobles i lleials precis de justícia.

Es per això que Catalunya, com les altres regions germanes, que fiten el seu esguard en totes les manifestacions dels avenços de la vida moderna, no son partidàries de la continuació de les operacions del Riff. Nosaltres defensarem sempre que les energies esmerçades en les conquestes, aventures, o accions guerreres val més emprar-les en el perfeccionament de l'agricultura, l'indústria, el comerç, les arts i les ciències, que són fonts d'inextroncables riqueses i prosperitats dels pobles.

Els nacionalistes, aimants del racional progrés, sempre demanarem i treballarem per a combatre les soterradores plagues contra les vides i hisendes dels pobles, com són les oligarquies, les burocràcies i les guerres, esforçant-nos sempre en procurar que el dret i l'administració siguin catalanes i que el servei militar sigui a casa nostra exclusivament voluntari.

TOMÁS NADAL

El Diumenge, 1.er de Gener,

LA VEU DEL POBLE

publicarà una fulla extraordinària dedicada
al CAP D'ANY CATALÀ

Constarà de dos colors - Valdrà 10 cèntims

Catalans, Compreu-la!

PER LA VINENT SETMANA

Les nostres campanyes

Els Auto-busos i el nostre Ajuntament

VAL 10 CTS.

Opinions d'altri

En aquesta secció ens plaurà inserir tots aquells treballs que relacionats amb la vida del nostre poble, els creguem dignes de menció.

N. de la R.

L'Esquerra Catalana i l'amor a Catalunya

Aquests moments actuals, en què sembla que està en vies de prendre forma el conjunt de forces democràtiques nacionalistes anomenades Esquerra Catalana, es presten a manifestar tot allò que pugui ser útil i beneficiós, tant en bé de dit organisme, com en bé de Catalunya.

Les idees tenen una base fonamental on hi descansa l'essència espiritual d'elles, i aquesta no és altra que la llibertat.

La llibertat, fonamentada, assegura el reconeixement de l'home, tant polític com social; i aquests conceptes estan essencialment demostrats en la nostra idea.

Lo essencial nostre és el reconeixement de la personalitat catalana; i per a lluitar per a que això sigui sols basta una cosa: ésser català.

La diversitat del pensament de l'home és immensa. Si s'ajuntessin totes les modalitats que l'integren, es veuria en lo que es refereix a la nostra idea que és lluitaria més per lo secundari que no per lo essencial.

Tenim el bloc, i cal modelar-lo; i sigui quina vulgui la mà que manegi l'eina, deixem-la treballar, que quan l'idea sigui realitat, ella per si sola cercarà el ropatge per a vestir-se.

La joventut d'avui, disseminada, no és altra cosa que la llavor sembrada a l'impuls de força corporativa, que caracteritzava un dia el nacionalisme.

Forces d'esquerra eren aquelles corporacions que en podríem dir nostres.

La fundació del «Aplec Català», basada en fonaments essencialment democràtics, va assenyalar una època i una modalitat del nacionalisme; i en justícia sigui dit, mentre i tant aquella entitat tingué cura solament de la llibertat essencial de l'idea, pot dir-se que una sola mà i un sol cor actuaven en missió sagrada per tots els indrets de la nostra terra.

Aquella mà i aquell cor, en erro lamentable, es van desajuntar, precisament quan es volgué definir una acció política determinada i que passava llavors. El que passava, si l'Esquerra Catalana no es basa en l'amor a Catalunya abans que en l'amor a tota forma organitzadora en ordre polític. Què fou sinó una força impulsiva d'esquerra catalana aquella força manifestada en les planes dels periòdics *La Tralla* primerament i de *Mitja* després? Ni l'un ni l'altre manifestaren en les lluites que sostingueren cap definició política determinada, i no obstant, tingueren al costat d'ells tota la joventut, que sota un sentit purament democràtic es manifestava en les seves lluites. Les planes d'aquells periòdics estaven a disposició de tota idea per radical que fos, solament com a manifestació suprema de que dintre el nacionalisme hi cabien totes, enterament totes les idees en què l'home es manifesta, mentre no es negués l'amor a la llibertat de Catalunya.

Vingui en bonhora una forta concentració de forces nacionalistes, que sola i exclusivament es dediquin a refermar més encara l'esperit a tota llibertat col·lectiva, propulsora de la llibertat dels pobles.

Faci's aquesta concentració a base d'una activa propaganda per tots els indrets de Catalunya per inculcar als fills d'ella la natural concepció de les coses que els hi son propies, i fer-los-hi comprendre que en l'ordre col·lectiu tenim un dret inherent de raça, que se sobreposa a tota convenció política.

Logrem per a Catalunya lo que de dret li pertoca, que la joventut d'avui no guii sos passos per regressiva pendent; sinó al contrari, que un fort esperit progressiu el porti pels camps on s'hi afermen totes les més radicals concepcions, que en un tot formen la vida moderna que deu l'home viure per a afermar-se.

Sigui el nacionalisme el què deu ésser, i no el que es vol que sigui, això és, l'idea regeneradora de la llibertat de Catalunya.

Agustí PEDRET i MIRÓ

De Catalunya de Lleida - 8 Desembre.

La Redacció i Administració de

LA VEU DEL POBLE

ha sigut traslladada al nou estatge carrer Tallers, 79, entrol. primera. (Tocant a la Plaça de la Universitat)

Amics de "La Veu del Poble" (1)

Segueixo amb luició i amb interès la publicació de vostre setmanari, i a ell presto la única cooperació que en aquest cas pot donar l'anònim, comprant setmanalment la vostra publicació.

No sé qui sou ni quants sou. Segurament que entre vosaltres si deuen trobar bons i antics amics, que junt amb mi i jo ambells, haurem treballat moltes voltes pels nostres ideals comuns de República i Nacionalisme. La vostra finalitat és la meua; la reconstitució de l'Esquerra Catalana. Però a aquesta aspiració nostra com hem de donar-li forma? Fa temps, quasi un any, que junt amb l'amic Casanovas iniciarem la tasca; i jo amb la modesta representació que allavors tenia en la Joventut del Partit Republicà Català em dirigí a les nostres Entitats adherides recomanant la seva cooperació. Respongueren favorablement més de cinquanta Entitats i periòdics forans al meu requeriment.

El primer pas era donat; el segon era convidar a totes les Entitats i Joventuts Nacionalistes liberals a que junt amb nosaltres treballés per a portar la major quantitat d'el·lements, i finalment celebrar una Assemblea en una Ciutat Catalana en la qual s'exposés, discutís i aprovés el Programa, Estatuts o Punts concrets en què havia de viure la nova Esquerra. En aquella Assemblea s'haurien pogut ratificar o rectificar en la seva adhesió les Entitats esmentades. Per què no s'ha fet tot això? L'amic Casanovas em va indicar mentre es celebrava la darrera Assemblea de Mancomunitat que calia cedir l'iniciativa i tots els treballs fets a la Ponència de Diputats i Parlamentaris que per aital efecte es constituïa. Així ho ferem, però malgrat el temps passat hom no veu que respiri per en lloc l'actuació de dita Ponència.

El bon desitg, doncs, que tinc de veure actuar dintre Catalunya una Esquerra ben esquerra, ben Nacionalista i ben Democràtica, o quan menys el de salvar la meua, encara que modesta, personal responsabilitat, em fa dirigir-me a vosaltres i encoratjar-vos en vostra tasca. Permeteu, però (i perdóneu l'atreuiment) que vos faci quelques indicacions i que en cas de trobar-les raonades fóra convenient posar-les tot seguit en pràctica. La nostre gent de dalt vui creure que van tots de bona fe i que no els hi manquen condicions per els càrrecs que ocupen; però estan mancats d'iniciativa i no tenen mai pressa: esperen sempre un que comenci, i jo opino modestament que mai com ara hi ha més necessitat d'una ferma i constant actuació, ja que per un costat totes les Llibertats Constitucionals conculcades i al cap d'elles la Llei de Jurisdiccions ataquen el cor nostres sentiments Democràtics i Esquerrans, i per l'altre els Representants de Catalunya en la seva majoria comparteixen el Govern de Madrid i són governants Centralistes. Tenim també que la victòria Irlandesa ens esperona, i això cal aprofitar-ho. Per totes aquestes raons convé que no s'ajorni l'actuació radical i esquerrana de la faiso que estic reclamant; organitzant Conferències i actes públics en el què hi prenguessin part homes representants de la Democràcia Catalana amb autoritat moral i científica per a il·lustrar i preparar el poble. Entrem definitivament en un període d'organització; donem l'empenta que sembla que manca, i donem d'una vegada plena satisfacció al que vol bona part de Catalunya. Co és: un partit esquerrà, nacionalista, obrerista i democràtic.

En adreçar-vos aquestes ratlles, amics de LA VEU DEL POBLE, no ho faig amb cap altre desitg que el de servir la causa de Catalunya; i per la meua part renuncio a tot el que sigui ostenta-

ció presentant se en públic. M'ofereixo sols per tot lo que pugui ésser útil a vosaltres i al nostres ideals.

De vosaltres i de Catalunya.

MIGUEL FERRER VILCHES

Ciutat 15 de Desembre de 1921.

(1) A son oportú temps reberem aquesta encoratjadora lletra, que tant per les interessants afirmacions nacionalistes i esquerranes que conté, com pels vehements desitjos del comunicant envers una ràpida actuació en la vida política de Catalunya d'una veritable «Esquerra Catalana» que encarni els ideals llurs (que son els nostres), on hem pogut sostreure'ns de publicar-la.

Llibertat

Oh, santa i sagrada paraula. Quantes han sigut les víctimes immolades que per tu han donat generosament la vida. I pensar que hi han encara alguns homes que fan del teu simbòlic lema una arma pels seus interessos. Desde que el món és món, pues, ben pocs han sigut els homes que s'han emmotllat amb lo que ella significa. Solsament havem llegit pocs comptats herois que moriren en sa defensa i que si set vides haguessin tingut set vegades haurien defensat les llibertats de llurs Pàtries.

No hi ha ningú que ens pugui negar que la Nació que més rius de sang ha fet córrer en sa defensa ha sigut sempre nostra Catalunya. Ben clar ho diuen els fulls de sa historia. Demés, si els pobles oprimits s'han desvetllat en finalitzar la guerra mundial, ha sigut perquè els seus territoris havien gaudit d'aquelles Llibertats: qui sap si també per a conquerir-les abans costaren rius de sang dels seus propis patriotes. Quin bell exemple ens han volgut donar! Quin contrast d'heroisme per recobrar-les actualment. Els pobles que tenen una finalitat ben estudiada del simbolisme de la Llibertat, no escatimen sacrificis per a recobrar-les. I un d'aquestos pobles, i pot ser el més admirat del món, és Irlanda. I per què es tan admirat? Perque els seus avançats varen plantar un arbre que amb ses branques tacades de sang i havien estampat una lletra. I en cada fulla es podia llegir la paraula Llibertat. I aquest arbre l'anaren fent gran i més ufans l'amatentura dels vells irlandesos, quins havien ensenyat les mateixes amorositats als seus fills els actuals irlandesos. I ha sigut tan gran l'amor que havien professat a aquest arbre, que abans de deixar enrenicar una de les seves fulles han preferit morir com els havien ensenyat els seus pares i avis. I així, quan l'orgullosa Anglaterra es pensava trobar-hi homes febles, hi trova homes que al voltant de l'arbre de la Llibertat s'havien enfortit i s'havien proposat morir en ares de sa defensa.

Però per a començar una de les més grans epopeies de la seva historia calia sacrificar una víctima. I aquesta víctima, no la primera, però si la més noble i generosa de quantes s'havien sacrificat, sigué En Terenci Mac Sweney, valeros Batlle de Cork, qui abans de claudicar de sa Llibertat i de sa propia parla preferí morir de fam i deixar sa muller i sa angelical filla, donant sa preciosa vida en ares de la seva preuada Irlanda. Quin bell exemple d'heroisme patri! Quin gran amor per la seva desgraciada pàtria! Quina magnífica defensa dels drets del seu poble! Llevat de tres prohoms, Catalunya no pot dir que hagi tingut qui donés la seva vida per la seva Llibertat. Però com pot ser que la donguin si ella avui dia no la coneix degut a las males llevors de la política?

Avui que tan i tan se enraona d'ella, i que hi ha homes que ens la presenten baix noves vestidures, la Llibertat actual consisteix en un escarni per a Catalunya. Ella mirada de lluny prou és una cosa admirable; però quan la tenim davant nostre l'ànima ens cau als peus. Aquella preuada Llibertat, tant respectada per algunes nacions d'Europa, per a Catalunya consisteix en una cosa ridícula. I perquè? Perque va, o la fan anar, vestida amb robes que no li pertanyen i les mateixes nacions que prou saben que Catalunya durant alguns segles havia gaudit de les seves Llibertats es riuen de veure-la avui dia. D'aquí procedeix el principal mal de la dissort de Catalunya. Que fins un Rei lográ cremar-les. Potser d'aquelles cendres temps a venir en surtin unes altres llibertats molt més esplèndides, molt més fortes, molt més durables, puix seran obra de les gneracions venidores.

I ara, recordant la paraula Llibertat, m'ha vingut a la memoria que en un quadre que en certa entitat d'un poble de la provincia de Lleida quin nom, si no vaig errat era «Círculo Federal Republicano» figurava en mig del saló simbolitzava la Llibertat una matrona tenint en ses mans unes cadenes fetes a trosos, il·luminada per un sol esplendent. Quan aqueix sol dongui ses plenes facultats en la vida del homes polítics serà quan trencaran ses cadenes els que viuen esclaus com simbolitza la matrona de l'esmentat quadre.

I així, sota les seves resplandors guiarà els homes pel bon camí i amb las seves amoroses paraules els hi dirà: —Veniu, veniu, campions i adalits de la nova Catalunya, que enllòc trobareu lo que tan somnieu com aquí on sota aquest sol sortirà la veritable Llibertat. I quan ella torni a ésser nostra, qui s'atrevirà a arrancar-la dels nostres braços? I si fos precis tornar-les a fer cendra almenys siguem nosaltres els qui les cremem. Però no, que no sigui mai això! Perque morint ella moriria Catalunya. Ens tenim de revestir de nou valor, i la tenim de vestir amb noves vestidures. I així, ja vestida de nou, cal presentar-la davant del món ben esplèndida, ben potent, ben progressiva, com així ens ho mana Catalunya.

Si no ho fem així, serà endebades tot quant es faci per a conquerir aquesta preuada paraula que alguns escarneixen i altres proclamen amb el nom de Llibertat.

JOAN JULIÀ CUADRAS

Mataró 6-12-1921.

Nacionalistes!

Obrers!

Compren i propagueu

La Veu del Poble

Setmanari

d'Esquerra Catalana

Surt els Dijous Val 10 cts.

Pel-lícules sense pantalla

Ràpides

Hi ha orfeons catalans de pobles de fora que es publiquen els elogis dels mateixos a les columnes de *La Veu* i després estan satisfets creient que són redactades per periodistes enviats especials, i ho fan creure als seus i als seus. ¡Es necessita barra!

Així mateix es ressenyen festes, i podriem esmentar-ne moltes, on els vanitosos presumits es bombejen pròpiament, no comprenent que cauen en el més gros dels ridículs...

No hi ha dret, lliguers, a fer combregar als vostres bens amb rodes, no de molí, sino de les capelletes sucursals de districtes.

Hom diu que l'eminent Lázaro, rossinyol català donarà una funció a Sant Andreu, lloc on el vegerem creuar el calvari de sa vida.

Hi ha ver interès per a oir *En «Pòlit»*, com l'anomenen els seus nombrosos amics.

Però per altra banda hom diu que el colós tenor no podrà complimentar el seu desig a causa dels molts compromisos que té contrets.

L'ex-carreter eulalienc, avui cèlebre artista mundial, es esperat amb els braços oberts.

«Serà o no una realitat la visita d'*En Pòlit* a l'*Odeón*?

Si això s'aconsegueix, serà degut a sos amics; quins li preguen que no aixequi pas el vol sens abans cantar a la terra, —si no nadiua,—on ha passat sa joventut fumant caliquenyos i fent-ne cinc a can Solà, tot cantant la *Marina* o la *Tempesta*, i etzibant bones fuetades al mul per no estar d'acord amb els acords afinats del nostre genial tenor.

Nosaltres cobrem de l'U. M. N.

Tots els Redactors tirem de la rifeta abans d'hora.

¡Ai, desgraciats, lliguers!

Com es coneix que les eleccions us enceguen i que no hi veieu de cap ull!

Estem convençuts de què si l'Esquerra ja formada amb elements obrers i homes honrats és presentés a la lluita, us donariem una pallissa que quedariau tous...

Però cal esperar un xic, que tot vindrà a son degut temps.

En l'Unió Ultramarina s'hi celebraren el diumenge, 18 del corrent, uns Jocs Florals.

Quedarem admirats amb la forma que els dependents saben fer tant bé les coses en qüestió de poesia.

Sortiren premiats els coneguts poetes Juncadella, Andrés, Millà, Granger, Bertran Pijoan, Ayné, Barbany, Burgas, Fernández Burgas, Granges i Camprodón, Roger, Guimerà, Flori, Verdagué, Bofill, Oller, Pujol, Corbella i altres.

En el *l'lonx* hi hagueren discursos per elements de la Dependència de Corredors, de la Mercantil, Agrupació Socialista, Entitat de Cultura i les revistes i premsa *Flames Noves*, *Catalunya Literària*, *Heraldo*, *La Veu*, *La Publi*, *El Diluvi*, *Correu*, *Notícies* i *La Veu del Poble*.

Fins en Graells, va cloure la festa amb un discurs que varem quedar parats d'oïr-lo, quan no sabiem que fos orador... Es veu que els dolços li feren sortir dels llavis coses meloses, i les noies se el miraren com si tingués vint anys... ¡Ah, murril!... Bon xicot, el dia que deixi d'ésser lliguero entre-mesclat com es ara.

GRA VIRULENT

Avis d'Administració

Avinentem als volguts subscriptors que totes les irregularitats o deficiències que puguin notar en el repartiment del nostre periòdic, se serveixin comunicar-ho per escrit i en temps oportú a l'Administració, a l'objecte de què es puguin subsanar-se immediatament.

L'Administrador

Sr. Director de "La Veu del Poble"

Distingit Sr.: Amb gran goig he vist l'aparició de *LA VEU DEL POBLE*, i no cal dir que en llegir son programa me'n he fet solidari tot seguit.

Si com diuen vostès des de les columnes del periòdic defensen amb braó els ideals de Llibertat... «...la llibertat de Catalunya... Del sufragi universal i la representació proporcional a base del mateix; de la llibertat d'impremta i del pensament; de la separació de l'Església i de l'Estat; de l'ensenyança laica... del dret d'Associació de classes, etc.», la joventut obrera catalana es posarà a son costat apoiant-los en tot i per tot, ja que les seves aspiracions en quant a Ideals d'Emancipació confronten amb els que vostès exposen en el periòdic de sa digna direcció.

Jo, dintre la meua humil esfera, tot i no permetent-m'ho mantes vegades als mitjans econòmics, en les hores lliures del treball, en estudiar els escrits i doctrines dels Mestres i Apòstols, el cervell em furga com una màquina de vapor i pressa d'una estranya febre o frenesi, agafa la ploma i emborrono paper amb el que penso. Però, lo que és el món, tot lo que escriu, com que no hi ha setmanaris adequats, es queda per sempre més en un recó de calaix.

Avui en aparèixer *LA VEU DEL POBLE* i enterar-me de son començament, em sento entusiasmat, i vull també portar el meu, enc que petit, gra de sorra a les columnes del periòdic enviant les adjuntes humils quartel·les per al mateix.

Com que ni el més sublim és prou pur, jo li prego distingit Sr., que tingui a bé passar son esguard per les adjuntes quartel·les per a esmenar el que no estigui prou bé. Si vostès m'ho insereixen continuaré enviant altres articlets.

En espera de veurem atès, els saluda afectuosament

SALVADOR MAJÓ i RIU

Ciutat, Desembre de 1921

Xafarderies

Llegim que *El Gas Lebón* liquida el seu negoci, traspasant-lo a la *Catalana de Gas y Electricidad*.

Les companyies de gas—principalment la liquidadora de marras—paguen avui el seu inqualificable afany de lucre que un dia tingueren. Quan pujaren el preu de 20 cèntims el metre cúbic al de 55, es cregueren—pobres—haver resolt el problema, sens tindre en compte que la disminució del consum del mateix havia d'ésser en gran escala, sobretot en aquelles barriades obreres en quals cases hi havien comptadors dits de 10 cèntims i on la recaudació era més grossa.

Quin profit se n'han vist a la fi d'aquell augment?

Del pecat en ve la penitència—diuen—i ja veieu avui com purguen en cos i ànima aquella malifeta.

Els hi està bé, per cobdiciosos!

Es digna de tota lloanxa la gesta magnànima realitzada per «Pesqueries de Catalunya S. A.» en regalar mil quilos de peix fresc a les cases de beneficència de nostra ciutat amb motiu de les festes nadalenques.

Com que no estem acostumats a veure rasgos d'aquesta naturalesa, no podem sostreure'ns de felicitar aquesta important casa per sa esplendidesa.

Sabeu que estaven tan moixos els regidors radicals? Doncs ja s'acabat! En la sessió del dilluns del dia 12, varen demostrar-nos que són vius, (sic), i el senyor Vinaixa, interpretant el sentir de la minoria (segons el seu company Santamaria), va descobrir una sèrie de coses que nosaltres, nacionalistes republicans, creiem molt possibles tractant-se dels lliguers, ja que coneixem el panyo (més murri que el d'En Sala de Terrassa) i que Mestre Cambó sense lo de Sarrià tal vegada podria encara intentar desmentir.

En matèria social i en política electorera nosaltres que abans del pacte de Sant Gervasi havíem sigut de l'U. F. N. R. sabem ben bé on són capassos d'arribar. Si en Dato fos viu, potser, potser podria dir-nos quelcom, i també En Salvatella si no se'ns hagués tornat romanonista!

Bé, vaja; tantmateix els està bé als de la calç, del guix i del ciment! I ens plauria

saber que opina En Montaner de tot això sobre tot que En Vinaixa (glòria in excelsior) llevase la voz cantante y sonante de la minoria. Ves qui ho havia de dir! En Vinaixa i En Santamaria representant al partit a can Garlandà!

Hi ha qui diu que el motiu influent de que Barcelona tingués la xiripa de que li toqués tanta milionada amb la passada rifa de Nadal, es deu exclusivament an En Cambó, actual ministre d'Hisenda.

Es comprén, seguint l'home dels quartels, no altre cosa havia de succeir.

Dies passats llegírem en la premsa de que una manifestació de més de 10 mil xinesos recorregueren els carrers de *Shanghai* protestant de les negociacions entaulades pel Japó en la qüestió de Chan-Tung.

Comprénem justa la protesta dels esmenats xinos demanant que dita qüestió sigui tractada exclusivament per la conferència del Pacífic.

També els catalans fa temps que protestem per un munt de coses que creiem justes i que de dret ens pertoca, i no obstant els governants espanyols sovintment ens hi fan el sord.

I consti que nosaltres no som xinos!... Però com si ho fossim, ja que ens hi tenen per tals i fins ens prenen el pèl... perquè volem.

A proposta de la Comissió de Foment del nostre Ajuntament, aprobà en sa darrera sessió el canvi de nom de diferents carrers entre ells el de Negrevernís de la barriada de San Gervasi, pel de Arcalde de Cork.

Altrament senyors de la Comissió de Foment bé valia la pena d'honorar més dignament la memòria del abnegat patrici, donant son nom a altre via més cèntrica de la nostra urb i no en un reconet de mon com vostès ho han fet i ho feren un dia amb el plorat Martí i Julià.

A lo que deurien haver pensat: Perpetuem d'una manera o altre el nom d'aquest irlandés enc que no més sia per a donar satisfacció (!) an aquets senyor representants de 23 entitats i periòdics que un dia ens ho demanaren.

Estamos?

NOVES

LA VEU DEL POBLE desitja a tots els seus subscriptors, amics, entitats nacionalistes i esquerranes i als catalans tots, un feliç acabament i començament d'any.

Advertència.—Alguns amics nostres s'han dirigit a nosaltres preguntant-nos si posaríem a la venda pel nostre compte el nou llibre «*Esclats d'Amor*» quin autor és nostre volgut company En J. Soler i Soler. Els hi advertim que nosaltres sols fèrem un petit esbós biogràfic del mateix, i que continuarem fent-ho de tots aquells altres llibres dels quals sos autors tinguin la deferència de remetre'ns exemplars.

Publicacions denunciades.—El número de fa quinze dies del nostre contrare el setmanari «*L'Esquella de la Torratxa*», si gué denunciat pel fiscal per la publicació d'una caricatura constitutiva d'un delictes de lesa magestad.

També si gué denunciat el número setze del nostre colega «*L'Estevet*», per injúries al *Cuerpo de Seguridad*.

Sentim els contratemps i desitgem a un i altre que en surtin en bé, ja que altra cosa no podem dir-los'hi.

Agrupació «Emporium».—Aquesta important entitat del districte IV, denominada d'Esbarjo i de Cultura, celebrà la inauguració de son nou i espaiós local social el passat diumenge dia 18, tarda i nit amb grans

festes, les quals es veieren honorades amb nombrosa i distingida concurrència.

Sentim no disposar de més espai per a resenyar-les degudament. De totes maneres adreçem a la Junta Directiva d'«*Emporium*» nostra oral enhorabona.

Des de Vich.—Ens escriuen d'aquest poble que es troba en vies de constitució una entitat nacionalista radical amb el nom de «*Penya Autonomista*».

Endavant i que aviat sigui un fet.

Foment Republicà Català de Sans.—El partit de Futbol que la Secció Sportiva de «*Guasa Grup*» organitzà per el passat diumenge dia 18, amb la selecció primer i segon equip F. C. Prat contra F. C. «*Guasa Grup*», resultà 1 goal a 0 a favor del Prat. Per les diades de Nadal i Sant Esteve tingueren lloc en aquesta entitat, uns magnífics balls amenitzats per una aplaudida Banda.

Paraules d'afecte.—El nostre confrare *Catalunya* de Lleida, al donar compte de la nostra aparició ens dirigeix paraules d'encoratjament que agraïm de tot cor.

Tingui per segur nostre company, que la significació ideològica radical que ostentem no ha d'ésser mai un obstacle per l'unió de tots els nacionalistes catalans.

Necrològica.—Amb sentiment ens assabentem de la mort de Na Maria Cristina Camps vidua de Ballester i mare del nostre benvolgut company nacionalista, president de l'«*Unió Catalanista*» En Vicens A. Ballester. Rebi la família i especialment l'amic Ballester, nostre més sincer condol.

Un nou prec.—Preguem als senyors comunicants En Salvador Majó, En M. Ferrer Vilches i En Josep Amigó, se serveixin passar quan abans per nostra redacció per un assumpte que els interessa. Hores de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre.

«*La Veu Graciense*».—Ha aparegut ja aquest nou setmanari il·lustrat, portaveu de la popular barriada de Gràcia.

Aquest primer número consta de 16 pàgines i a jutjar per l'impressió treia del mateix, devém dir que té tot el caràcter d'una revista.

La recomanem a nostres amics alhora desitjem an els quins la redacten, tinguin un bon encert en el transcurs de la seva vida periodística.

SETMANARI D'ESQUERRA CATALANA

Tallers, 79, entressol, 1.

(tocant a la Plaça de la Universitat)

Preus de Subscripció

BARCELONA: Trimestre, 1'25 pts.
Semestre, 2'25 pessetes.
Un any, 4 pessetes.

CATALUNYA I PENINSULA: Trimestre, 1'50 pessetes.
Semestre, 2'75 pessetes.
Un any, 5'50 pessetes.

ESTRANGER: Trimestre, 2'50 pts.
Semestre, 5 pessetes.
Un any, 9 pessetes.

Pagament a la bestreta

Les nostres informacions

Economat de la Banca Social de Previsió i Estímul de Catalunya

La passada setmana retirarem per excés d'original l'informació de l'entitat que encapsala les presents ratlles. No obstant, com que lo promés es promés, avui volem complir amb el deure que contraguérem en el penúltim número de LA VEU DEL POBLE donant a conèixer a nostres llegidors (encara que superficialment) ço que prometérem.

L'ànima d'aquest «Economat», branca filial de la «Banca Social de Previsió i Estímul de Catalunya» és, com ja diguérem, nostre bon amic i distinguit company En Josep Garcia Sanjuán. A ell es deu l'establiment d'aquest «Economat» en la barriada de Sant Gervasi, primer de la sèrie que és preté implantar a totes les barriades de nostra ciutat.

L'«Economat» ve a resoldre d'una faísó remarcable el paorós problema de les subsistències que envolta la vida dels conciutadans, i en primer terme de les sofertes classes mitges i proletàries.

Grans treballs i sacrificis a desdir li ha costat a l'amic Garcia el tirar avant la seva quimèrica empresa d'algun dia, esdevinguda ja avui una formosa realitat.

Mentre el poble, orfe de civisme, roman en la més vergonyosa de les suicides passivitats i sense fer sentir la més lleu protesta davant l'encariment de la seva propia vida fins al punt de fer-se-li impossible, ell, home de fèrria voluntat, ha anat furgant i estudiant curosament els

reunits en Assemblea tots els treballs que es feren per l'organització de la «Banca», com també del pla a seguir per a la recaptació del capital inicial de la mateixa, gestions i plans que foren aprovats en mig de merescuts elogis.

En aquella Assemblea constitutiva es nomenà un Consell Assessor, compost de valioses i significatives personalitats, per al règim de la esmentada «Banca», i En Garcia Sanjuán declinà generosament a profit de l'Entitat, la percepció de la quantitat que els estatuts li assenyalaven com a retribució del càrrec.

La recaptació del capital inicial consisteix en la expensió en tots els comerços (cosa que nosaltres deplorem no ho fassin encara) i en efectuar ses compres en concepte d'estímul, o bé adquirir voluntariament, com a mida d'estalvi i previsió, uns cupons de la «Banca» quins adquirents els enganxarien en una llibreta de dita «Banca» de la qual en adquirir-la a ses oficines, se li registra el nom i adreça, quedant així inscrit com a soci numerari de l'Entitat sense haver de pagar cap mena de quota. Omplerta la llibreta o llibretes amb dits copons, son poseïdor

pot canviar-les en diner, o bé dipositar-les a la secció o seccions que ell vulgui, participant així del benefici o dividend que pugui repartir aquesta «Banca» finit l'any.

Les seccions de que consta la «Banca» son les següents:

Secció de Queviures, (Economat).—Assegurament per a Partoratge i Maternalitat.—Escoles.—Sports.—Quota militar.—Adquisició a

EN JOSEP GARCIA SANJUAN
Fundador-Gerent de la «Banca»

VISTES DEL «ECONOMAT»

Saragossa, 112 | Padua, 85 (S. G.)

FAÇANA

INTERIOR

Fotografies d'En Josep Dalmasas
Redactor gràfic de LA VEU DEL POBLE

greus problemes plantejats per la mateixa; i mogut per aquesta bella idealitat d'amor envers el desheretat i el desvalgut, a la fi ve a traduir en forma estable i positiva aquesta cobejança de benestar per al proïsme que un dia li sugerí en sa clarividient pensa.

I heusaquí consolidada, si no en un tot, en un principi, una obra de vera transcendència social i benèfica, digna de tota lloança, ja que esmerçant intel·ligència i no reparant en mitjans econòmics, adhuc sofrint, però vencent una pila d'entrebancs que li dificultaven en part el dur a terme tan cabdal iniciativa, ve a realitzar en aquests temps de manca de civilitat ciutadana lo que en podriem dir lo irrealitzable.

Com ja hem dit més amunt, aquest «Economat» es una de les branques o seccions de que consta la «Banca Social de Previsió i Estímul de Catalunya», seccions que s'aniran implantant dins la mateixa, si es troba l'escalf i cooperació que son menester per part del poble.

De l'idea abans esbossada en nasqué primerament com a primordial base la «Banca», quina fou constituïda el 6 de Març de 1921 sots la presidència del fundador i gerent, nostre amic, qui exposà als

terminis d'útils de treball.—Dot de casament.—Hortes i terrenys per a obrers.—Cases barates.—Malaltia i Vellesa, etc.

Per a propagar tan belles coses fins organitzà diferents actes públics, essent un d'ells l'important conferència que el diumenge, dia 10 d'Abril del passat any, donà al teatre Goya d'aquesta ciutat, en la que preconitzant aquelles aventatjes de «Previsió i Estímul», digué que en estudiar les causes del malestar social produïdes i empitjorades per la post-guerra, a Catalunya, el poble de la qual es distingeix pel seu amor al treball i al estalvi, no s'havia de sumar aquest poble anònim i internacional que sots el depriment concepte de proletariat, actua sense pàtria i sense llei en el baix fons de les grans urbs, especie de podridors de totes les misèries i males passions humanes.

I després d'anализar l'estat de descomposició social i els seus causants, entrà de ple en l'obra de la «Banca» explicant el seu mecanisme, posant a la pràctica tot ço que al començ de nostre informació hem esmentat.

Donem per acabada nostra feina informativa renovant a l'amic i fervent company nacionalista, nostra entusiasta felicitació.

RODAMÓN

IMP. P. SUÑOL, STA. MÓNICA, 2 PASAJE

“FORN DEL CISNE”

Confiteria i Pastisseria

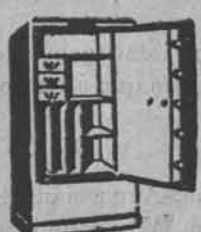
Pa de luxe i especial de Viena

Riquíssim pa de Génova

PELAI, 37

TELÉFON 2973 A

BARCELONA

Caixes de Caudals

SOLER

Incombustibles
Imperforables
fins amb soplet

Aldana, 3.-Teléfon. 4584 A.-Barcelona

Magatzem d'Espardenyes

Fabricació en ELCHE
Venda al per major

Vidua de S. SEMPÈRE

Especialitat en Bèbès, Salons i Imperials

Tigre, 31

BARCELONA

DOLCERIA BOU

Especialitat amb encàrrecs

Salmerón, 101

Verdi, 54

BARCELONA

GRACIA